

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΛΛΙΣΜΟΥ.

Άπο τών πρωτων άνάρθρων φθόγγων τού νεογεννήτου βρέφους μέχρι της τελείας κατοχής τού λόγου ἐν εὐγλωττοις και φεοσσαῖς ἀγορεύσεσιν ή ἐν ταχέως και ζωηρῶς ἀμειβομένοις διαλόγοις είναι μακρά, μακροτάτη ή δύσης. Διαινύομεν δὲ τὴν δύδην ταῦτην, μηδεμιαν ἔχοντες συνειδησιν τῶν μεγάλων αὐτῆς προσοκυμάτων και δυσπορίων, κατορθούντες δὲ βαθμηδὸν και ἀνεπαισθήτως νὰ γείνωμεν κατόχοι τῆς θαυμασίας ταῦτης δυνάμεως τοῦ λέγειν, οὐδαμῶς θεωροῦμεν τοῦτο μὲν μέγα τι κατόρθωμα, μόνος δ' ἔκεινος, δοτις στερεῖται τῆς δυνάμεως ταῦτης, διδόσκεται δὲ τῆς δυστυχίας τοῦ νὰ ἑκτιμῇ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ἀξίαν.

Ο δριθμὸς τῶν δυστυχῶν ἑκείνων, παρ' οἷς ή δύναμις τοῦ λόγου διατελεῖ ἐν διαρκεὶ διαταράξει, είναι σχετικῶς μικρότατος, (ἐν Γαλλίᾳ εἰς 1000 κατοίκους ἀναλογούσιν 6-7 ψελλοί, μὴ συγκαταριθμούμενων, ἐννοεῖται, τῶν πολλῶν ἑκείνων, οἵτινες μόνον φρισμένους τινᾶς φθόγγους, ἀς λ. χ. τὸ ρ ἢ τὸ ζ, ἀδυνατοῦσι νό προφρωσι). Ἄλλα ἑκτὸς τούτων τῶν δλως ή ἐν μέρει, ἀλλὰ διηγεκῶς φελλάζοντων ὑπάρχουσι και ἀναριθμητοὶ ἀλλοι, οἵτινες ἐν μὲν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ και ἐν τῇ συνήδει μετὰ γνωστῶν και φίλων ἐπικοινωνίᾳ δύμαλον δύλευθέρως και ἀμερπτως, δταν δύμας τύχων υπὸ δυσνήδεις και ἑκτάκτους περιστάσεις και θέλωσι νὰ «λάβωσι τὸν λόγον», ἀμέσως ἀποβάλλουσι τὴν δύναμιν τοῦ λόγου και γίνονται αὐτόχρονα ψελλοί και βατταρισταί.

Καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κοινῇ και τετριμένῃ φράσει: «λαμβάνω τὸν λόγον» υπὸδηλοῦται προσφυῶς τὸ ἔξωτερικὸν και τεχνικὸν μᾶλλον ή τὸ ίδενικὸν τῆς τέχνης τοῦ λέγειν, ή δὲ ἡμετέρο ἐποχή, ή ἐποχὴ τῶν συλλόγων, τῶν συνεδρίων και τῶν κοινοβουλίων, παρέχει καθ' ἡμέραν ἀποδείξεις τοῦ ὅτι ή πνευματική ἔσχοχτης και ή ἐν τῷ λέγειν δεινότης δὲν εδρίσκονται πάντοτε συνηγματέναι ἐν τῇ αὐτῷ προσθέψει. «Οστις ἔτυχε ποτε ν' ἀναγνώσῃ λόγον τινὰ τοῦ Βίσμαρκ, δὲν είναι δυνατὸν νὰ μὴ συμπαρεσύρῃ υπὸ τῆς αὐτόχρημα στοιχειώδους δυνάμεως, ἵν ὁ πνευματικὸς οὗτος γίγας ἔξασκει διὰ τῆς ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ ἐμπειριχορένης πλησιονῆς τῶν ιδεῶν, διὰ τῆς θαυμασίας πολλάκις ἐν τῇ συντομίᾳ περιληπτικότητος τῶν ἑκφράσεων, διὰ τῆς εὐφυΐας, εὐφυολογίας και ἐτοιμότητος, — δοτις δύμας ἀκόνει και βλέπει αὐτὸν δύμαλον, οὐδόλως ή ἐλάχιστα ἀντιλαμβάνεται τῶν δύμων τούτων, διότι τὸ τεχνικὸν τῆς ἀπαγγελίας αὐτοῦ είναι ζηρὸν και ἀχαρι, ἐνῷ ἀλλοι, ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὸν δύντως πνευματικοὶ πνυγαροί, ἔχουσι τὴν ίκανότητα διὰ ἀληθεῖς ἀριστοτέχνην τοῦ προφορικοῦ λόγου νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς λόγους των τοσαύτην εδροῖαν και εὐέπειαν και χάριν, δσην ἐπιδειξιότητα και εὐχέρειαν ἀναπτύσσουσιν ἐν τῇ ἑκτελεῖσι μονικοῦς τίνος φριστοτεχνήματος οι ἔσχοι κλειδοκυμβαλισταί. Μετὰ καταπληκτικῆς εὐστοχίας ἄκαστος δάκτυλος κρούει τὸ ἀπαιτούμενον πλήκτρον, οὐδὲν ἀπροσίπετον διάλειμμα παραβλάπτει τὴν διάρκειαν ἐνὸς ἔκαστου τόνου, οὐδεμια μακροτέρα ζήτησις τοῦ συμφωνοῦντος εἰς ἔκαστην ἀρμονίαν τὸν διαταράσσει τὸν ύσθμὸν τῆς μελῳδίας. Τὸ αὐτὸν συμβαίνει και εἰς τοὺς καλλιτέχνας τοῦ προφορικοῦ λόγου. Οὐδὲ οὕτοι ἀναγ-

κάζονται νὰ ζητῶσι τὴν κατάλληλον λέξιν, τὴν ἀρμόδουσαν φράσιν· ἀλλὰ ταχέως και ἀσφαλῶς λαμβάνοντες ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ὑπολογίκης τὴν κατάλληλον ἐκάστοτε φράσιν, συναρμολογοῦσιν αὐτὴν μετὰ τῶν λοιπῶν εὐχερῶν και τεχνητῶν και δημηουργοῦσιν οὕτω τὴν σκοπουμένην μελῳδίαν, ητις δύμας οὐχι σπανίως είναι — ἀμανές ή τραγοῦδι τῆς ταβέρνας.

Ἄλλα ποια είναι τὰ αἰτια τοῦ καθ' ἡμέραν παραπτηρούμενου περιστατικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ψελλισμοῦ τῶν ἀνθρώπων ἑκείνων, οἵτινες υπὸ τὰς συνήδεις περιστάσεις είναι παντελῶς ἀπηλλαγμένοι τοῦ ἔλεστρωμάτος τούτου;

Ο προφορικὸς λόγος είναι τὸ διὰ φυσικῶν λειτουργιῶν ἐν φρισμένοις δργάνοις τοῦ σώματος ἐκδηλούμενον διανόμημα τοῦ ἀτόμου ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τὸν ἔξωτερικὸν κόσμου. Τὸ ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ γεννώμενον διανόμημα ἀγνοίζεται, οὕτως εἰπεῖν, και παλαιεῖ διατοπας ἐκδηλωθῆ, οὕτως δὲ συναρμολογεῖται εἰς πρότασιν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τίνα καθ' ὧδισμένους παρουσιαζούμενην σειράν λέξεων, ὃν ἔκαστη συνίσταται ὥσαντας ἐκ σειρᾶς τίνος φθόγγων. «Οπως τὸ διανόμημα γεινὴ ἀκουστὸν και καταληπτόν, πρέπει νὰ λάβῃ τὸν μὲν ἔχον ἐκ τῶν παραγόντων τὴν ἀναρθρον φωνὴν φράσιν, ητοι τῶν πνευμόνων και τοῦ λάρυγγος, τὴν δὲ διάρθρωσιν αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι τὴν ὁρθὴν αὐτὸν ἐκ τῶν διαφόρων φθόγγων συναρμολογησιν, παρὰ τῶν φθόγγοποιῶν ή ἀρθρωτικῶν φράσιν. Ταῦτα δὲ είσιν ὁ λάρυγξ μετὰ τὸν στόματος, τῆς γλώσσης κτλ.

Ο ἔνταῦθα ἐνεργῶν μηχανισμὸς τῶν διαφόρων μυῶν τοῦ λάρυγγος λαμβάνει τὴν ὁδησίν τοῦ ἐξ φρισμένου τίνος μέρους τοῦ ἔγκεφαλου, διπερ διακρίνεται υπὸ τὸ δύνομα λεκτικὸν κέντρον, ἐνῷ τὰ διανοήματα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ παράγονται μὲν ὥσαντας ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ, ἀλλ' οὐχι εἰς τὸ αὐτὸν μέρος. Τὸ τε λεκτικὸν κέντρον και τὸ παραγωγικὸν τῶν διανοημάτων μέρος τοῦ ἔγκεφαλου ἀπαιτοῦσι πρὸς σύντονον ἐνέργειαν ἀναλόγως σύντονον προσαγωγὴν αἱματος. «Ἀν ή προσαγωγὴ τοῦ αἱματος είναι σύμμετρος εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ταῦτα τοῦ ἔγκεφαλου, τότε ή γλώσσα είναι προδυμοτάτη και ίκανωτάτη ἐρμηνεύτρια, τῶν ἔξελισσομένων σειρῶν τῶν διανοημάτων. Ἀν δύμας εἰς τὸ ἐν μόνον ἐκ τῶν μερῶν ἑκείνων τοῦ ἔγκεφαλου προσάγεται ἐπαρκής πόσστης αἱματος, εἰς δὲ τὸ ἔτερον ἀνεπαρκής, τότε ἐπέρχεται ή δυσαναλογία ἑκείνη, ἐνεκα τῆς όποιας πολλάκις βλέπομεν τὸν μὲν βαθύνον και ἐμβριθῆ φροντιστὴν ἀνίκανον ῥήτορα τὸν δὲ δεινὸν ἐν τῷ λέγειν στερούμενον νοημάτων.

Τὴν ἀνίσον προσαγωγὴν αἱματος εἰς τὰ δύο ἑκείνα μέρη τοῦ ἔγκεφαλου, μεταξιαν τῆς ἀνίσου ἐν τῷ σκέπτεσθαι και ἐν τῷ λέγειν ίκανωτητος, ἀποφαίνει και τὸ συνηθέστατα παραπτηρούμενον ἔρθημα, διπερ συνοδεύει τὴν ἀμηχανίαν και σύγχυσιν τῶν υπὸ αἰδοῖς ἀδυνατούντων νὰ δύμαλον. Τὸ ἔρθημα οὐδὲν ἀλλοι είναι εἰμι ἡ δι' αἱματος ὑπερτλήρωσις τοῦ ἔξωτερικον δέρματος τοῦ προσθέποι, τῆς κεφαλῆς, τοῦ λαιμοῦ, και τοῦ αὐχένος, εξης ης προέρχεται ἀνάλογος ἔλλειψις αἱματος ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ και ἐπομένως ἐλλάττωσις τῆς λειτουργίας τοῦ λεκτικοῦ κέντρου.

Δρ. I. P.

κ. Θ. Φ. εἰς Κωνσταντίνοπολιν. «Ἐνεκα τῶν στοῦμεν. Ἐπιστολὴν μας θὰ ἔχητε κατ' αὐτάς. — κ. Θ. Σ. εἰς Σέρρας. Ἐνεγράψαμεν. κ. Ν. Θ. εἰς Λαρίσιον. Λίαν προσεχῶς θὰ ἔχητε πληροφορίας. — κ. Χ. Π. και Συντόνιον. κ. Ι. Ζ. εἰς Βατούμη, κ. Γ. Π. εἰς Γαλάζιον, κ. Ι. Γρ. εἰς Κάδρο Ζαγατ, κ. Γ. Κ. Δ. εἰς Ταϊγάνιον. Ἐλέγμησαν και σάς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ φυλικὰ συγχαρητήρια. — κ. Δ. Οίκ. εἰς Μαγνησίαν. Ἀπεστάλησαν πρό τίνος. — δεσπ. Μ. Κ. εἰς Σηλιγμάτιαν. Απεστάλη. — κ. Α. Χ. Στ. εἰς 40 Ἐκκλησίας. Θά συμμορφωθῶμεν. — κ. Κ. Γ. Σ. εἰς Κάιρον. Σάς εὐχαριστοῦμεν δερμάτωτα διὰ τὰς φιλικὰς δύμῶν συστάσεις. — κ. Π. Δ. Π. εἰς Νονοε-Βούργ. Σάς ἐνεγράψαμεν και τὰ τεύχη ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Φ. εἰς Ολτενίτσαν, κ. Γ. Κ. εἰς Τραπεζούντα. Ελέγμησαν.